

ТЛЕН, УКБАР, ОРБІС ТЕРЦІУС*

I

Відкриттям Укбара я завдячую поєднанню дзеркала й енциклопедії. Дзеркало тривожно зближувало у глибині коридору однієї з вілл, на вулиці Гаона, в Рамос-Мехія; енциклопедія, помилково названа «Anglo-American Cyclopaedia»** (Нью-Йорк, 1917 р.), є буквральним, але також і дуже неточним передруком «Encyclopaedia Britannica»*** видання 1902 р. Це сталося років п'ять тому. Того дня Біой Касарес вечеряв у мене, й між нами виникла тривала дискусія про те, як слід писати роман від першої особи, коли оповідач пропускає або перекручує факти й умисне припускається суперечностей, які допоможуть

* *Orbis tertius* — третій світ (лат.).

** Англо-американська енциклопедія (англ.).

*** Британська енциклопедія (англ.).

деяким читачам — дуже малій кількості читачів — розгадати прихований зміст роману, надто жорстокий або надто банальний. З далекого кінця коридору дзеркало пильно спостерігало за нами. Ми відкрили (а коли настає пізня ніч, таке відкриття неминуче), що дзеркала ховають у собі щось страховинне. Саме тоді Біой Касарес пригадав, як один з ересіархів Укбара колись проголосив, що дзеркала і злягання огидні, адже вони збільшують кількість людей. Я запитав у нього, де він вичитав цей чудовий афоризм, і він мені відповів, що «Англо-американська енциклопедія» надрукувала його у своїй статті про Укбар. Бібліотека вілли, яку ми винайняли з усією обставою, мала примірник цього видання. На останніх сторінках двадцять шостого тому ми знайшли статтю про Упсау. На перших сторінках двадцять сьомого — статтю про урало-алтайські мови, але ніде не виявили жодної згадки про Укбар. Біой, дещо спантеличений, став переглядати томи алфавітного покажчика. Проте його пошуки всіх можливих написань цього слова (*Uqbar, Ucbar, Ooqbar, Oukbahr*) виявилися марними. Перш ніж піти, він мені сказав, що так називається один з регіонів Іраку, а може, Малої Азії. Скажу щиро, я тоді кивнув йому головою з відчуттям певної ніяковості. Я припустив, що та країна, про яку ніде нічого не сказано, і той анонімний ересіарх були імпровізованою вигадкою Біоя, який посоромився зізнатись у власному авторстві. Марні пошуки в одному з атласів Юстуса Пертеса зміцнили мою підозру.

Наступного дня Біой зателефонував мені з Буенос-Айреса. Він сказав, що в нього перед очима стаття про Укбар у двадцять шостому томі енциклопедії. Ім'я ересіарха там не було назване, але говорилося про його доктрину, сформульовану майже в тих самих словах, якими

змалював її він,— хоч, можливо, не таких літературно вишуканих. Він тоді мені сказав: «Дзеркала і злягання огидні (*copulation and mirrors are abominable*)». У тому тексті, який він прочитав у енциклопедії, говорилося: «Як був переконаний один з гностиків, видимий усесвіт — це ілюзія або (якщо сказати точніше) — софізм. Дзеркала і почуття батьківства викликають відразу (*mirrors and fatherhood are hateful*), бо вони розмножують і поширюють те, що ми бачимо». Біой сказав, і сказав слушно, що мені було б цікаво побачити ту статтю. За кілька днів він її приніс. Що неабияк мене здивувало, бо в ретельно укладених картографічних покажчиках «*Erdkunde*»* Ріттера не було і згадки про назву, бодай віддалено схожу на Укбар.

Том, який приніс мені Біой, був і справді двадцять шостим томом «*Anglo-American Cyclopaedia*». Перше й останнє слова на титульному аркуші та на спинці були тими самими (*Tor-Ups*), що й на нашому примірнику, але замість 917 сторінок цей том мав їх 921. На чотирьох додаткових сторінках і було надруковано статтю про Укбар, не передбачену (як читач уже знає) алфавітним покажчиком. Згодом ми уважно переглянули обидва томи й переконалися в тому, що іншої відмінності між ними не було. Обидва (як я вже, здається, згадував) були передруковані з десятого тому «*Encyclopaedia Britannica*». Біой придбав свій примірник на якомусь розпродажу.

Ми досить уважно прочитали ту статтю. Процитована Біоєм фраза була, певно, єдиним, що привертало там увагу. Все інше здавалося дуже буденним, цілком відповідало загальному тону цієї енциклопедії і (що й не дивно)

* Географія (нім.).

навіювало нудьгу. Перечитавши статтю вдруге, ми виявили під її строгим стилем фундаментальну невизначеність. Із чотирнадцятьох назв, поданих у географічній частині, нам були відомі лише три — Хорасан, Вірменія та Ерзерум,— але й ті були включені в текст якимось дивно та неприродно. З історичних персонажів нам досі доводилося чути лише про одного: самозванця й мага Смердіса, чие ім'я було радше використане як метафора. У статті начебто називалися точні кордони Укбара, проте позначалися вони якимись невідомими пунктами — річками, кратерами й гірськими пасмами того самого регіону. Наприклад, ми прочитали, що на південному кордоні розташовані низовина Цаї Халдун і дельта річки Акса, на островах якої живуть дикі коні. Про це говорилося на сторінці 918. З історичної частини (на сторінці 920) ми дізналися, що під час релігійних гонінь, які мали місце в тринадцятому сторіччі, прихильники істинної віри шукали притулку на цих островах, де до сьогодні збереглися їхні обеліски й досі викопують їхні кам'яні дзеркала. Розділ «Мова та література» був коротким. Там привертало увагу тільки одне: зазначалося, що література Укбара мала фантастичний характер і що її епопеї та легенди ніколи не віддзеркалювали дійсності, а розповідали про вигадані країни Млейнас і Тлен... У бібліографії називалися чотири публікації, які нам досі не пощастило знайти, хоча третя з них — Сайлас Гаслам, «History of the Land, Called Uqbar»*, 1874 — позначена в каталогах книгарні Бернарда Кварича**. Перша має назву «Lesbare und lesenswerthe

* Історія країни, яка називається Укбар (англ.).

** Гаслам також опублікував книжку «Загальна історія лабіринтів» («A General History of Labyrinths»).